

Olvasók fóruma

Kedves Szerkesztők!

Köszönöm az „Érted vagyok” augsztusi számába foglalt írásokat és a munkátokat. Külön öröm volt ebben a nivós „társaságban” látni saját írásomat.

Néhány cikkel kapcsolatosan – közlési és reagálási kényszer nélkül – leírom a véleményemet, tudva persze, hogy ezzel esetleg – nem feltétlenül és igen kis eséllyel – kiteszem magamat nálam nagyobb és okosabb erők hatásának.

Ha valamilyen címet kellene adnom ennek az írásnak, akkor a Hogyan segítheti az emlékezetgyógyászat a pneumatoszféra betegségben szenvedőket címet adnám.

Farkas József A pneumatoszféra és M. Kütemeyer Az elmesélés – ösvény a fájdalomhoz című cikke, valamint Hamvas Az engedékenységről írt gondolata ébresztett bennem további asszociációkat, ráadásul olyanokat, amelyek valamiképpen összekötik a fentiek gondolatait. Talán azért voltam kicsit érzékenyebb a témára, mert éppen a nyáron faragtam ki egy, a témával összefüggő szimbolikus fatáblát a csoportom részére.

M. Kütemeyer emlékezetgyógyászata a kiindulás, mivel a test és a lélek kapcsolata alapján diagnosztizálja, gyógyítja a lelket, ami aztán a testet is meggyógyítja. Annak alapján gyógyít, amit a beteg mond, mert lehetővé teszi számára – olyan körülményeket teremt, nagyon találóan „a testi vizsgálat női módjának” nevezi –, hogy befelé menjen, emlékezzen egy olyan bajára, ami eddig nem került feltárássra, ezért fertőz, viszont feltárása gyógyít.

Ebben a cikkben, amelyben a figyelem, a lassúság, a beszéd mint a testgyógyómódjait kifejező fogalmak kerülnek elő, számomra mégis az emlékezés a kulcsszó. Teljesen igazat adok M. Kütemeyernek, aki a test fizikai bajait és lelki szenvedéseit gyógyítja – mert családi „praxisomban” ugyanezt tapasztaltam –, de mi a helyzet az úgynevezett vagy ténylegesen fizikailag egészségesekkel? Náluk nem jelentkeznek fizikai tünetek, nem lépnek „üvegbe”, nem „puffadnak fel”, nem fáj a „hátuk”, de ahogy haladnak előre a korban – úgy ötven után – egyre fájdalmasabban merül fel bennük a kérdés: Ennyi volt

az egész? Csak ennyit tudtam tenni? Tényleg nincs más lehetőség? Hát már nem sikerül álmaimat megvalósítani? Nem lett jobb a világ általam?

És akkor jön Farkas József, és azt mondja: igen, ez a helyzet, de megtanultál táncolni, még így is, ilyen körülmények között – gúzsba kötve – is, mert erőt merítettél a pneumatoszférából. „Akkor egyszerre átéled, hogy létezik ez a segítség. Átéled, hogy ez a pneumatoszféra mozgósítható.” Félreértés ne essék, nem te vagy képes tenni, hanem „ez” mozgósítható – mondja. A továbbiakban ugyan adós marad a mozgósítás módszereivel és eszközeivel, de a cikk, jelzés szerint, még folytatódik. Ezek a fenti kérdések pontosan olyan tünetekre utalnak, mint a fizikaiak a lelki bajok esetén, de itt érzelmi és gondolati bajok jelzik a „pneumatoszférával” való kapcsolat hiányát. Mégis, van itt valami összefüggés M. Kütemeyer „Kristófszindrómája” és a mozgósítható, rajtam kívül álló, de rajtam keresztül valamilyen módon hatni képes erő között. Az elsónél „az egész világot cipeljük, az egész világ szenvedését”, a másíknál „maradunk emberek, férfiak, nők, öregszünk, a halál félelme kínoz, tehetetlenek vagyunk, és mégis csodálatosan 'táncolhatunk' gúzsba kötve” – ez igen, mondjuk az elsőre; pfüj, micsoda önzés, mondhatnánk a másodíkra. Mégis, az első beteggé tesz – mondja M. Kütemeyer, a másíki kíteljesít – mondja Farkas József.

„Emlékezni annyit jelent, mint belülré menni, befelé nézni”, és visszafelé. M. Kütemeyer nem megy tovább, nem mondja azt ki, amit Farkas József, hogy egészen a pneumatoszféráig, mert testi betegségeket gyógyít lelki diagnózis alapján. De az „egészségesek” egyetlen gyógyómódja a fenti kérdések okozta betegségre szintén az emlékezés, emlékezés arra, aki vagyok. Emlékezés a mérhetetlenül sok, megtapasztalt külső és belső gúzsra, ami kijár minden lénynek a bioszférában, és emlékezés arra, aki Vagyok, aki pillanatnyilag, éppen most, éppen itt, éppen ilyen körülmények között, éppen ilyen formában létezik, de akinek az otthona a pneumatoszféra, és aki egy pillanatra sincs gúzsba kötve. Emlékezni arra, akinek lehetősége van saját – és egyben a földi – gúzsok közül néhánytól megszabadulni, majd ezt a szabadulást tanítani azoknak, akiket érdekel, „mozgósítva” ezzel a pneumatoszféra erőt, ahogy testi vonatkozásban a lélek ereje segít a testnek M. Kütemeyer tapasztalata szerint. Ő azért választ „női” gyógyómódot, mert nem kellőnek ítéli a „férfi”-félét, a szokásosat, a „nyugatit.” Ez a helyzet az „egészségesek” világával – Farkas József szerint. Ez a világ még a legjobb pillanataiban is az „én hordozom, én kijavítom, amit Isten elsúrt” világa, amely érzi, de fogait összeszorítva nem fogadja el valóságnak a gúzszt, nem akar megszabadulni legalább attól, amitől lehetséges, ezért türelmetlen, kritikus másokkal, és érzelmi erejét sértődésekben, sértésekben, felesleges aggodásban fecsérli el, vagyis nem tud „táncolni”, hanem belerokkan a sikertelenségbe, mások közömbösségébe és meg nem értésébe, hitetlen lesz, és ennek álcázására racionalistának nevezi magát, és bár tanítani valami egyszerűséget tanít, az élő példa ő maga.

Nem tudom Farkas József hány éves korában írta ezt az írást, de bizonyára elmúlt már ötven. Annak, akinek sikerül az első ötven – néha talán harminc is elég (?) – évében megszabadulnia néhány, főleg érzelmi és gondolkozásbeli gúzsztól, van esélye rá, hogy átélje a pneumatoszférat, és van még rá néhány éve, hogy az egészet – a szabadulást és az átélést – tanítsa. Ilyen módszert tanítana például a Bokor is, ha nem lenne bizonyos szempontból ennyire „férfias”, és nagyobb hangsúlyt fektetne az érzelmen végzett munkára. A többi, már meglévő mellett ez a kulcs az átélés lehetőségéhez. Összehasonlításképpen vesd össze M. Kütemeyer cikkének függelékével, a fizikai vonatkozást mindennél tovább víve az ember mindhárom – fizikai, érzelmi, gondolati – területére egymással összefüggésben, és talán kitekintve a Bokor legutóbb felmerült „problémalistájára”. A mérhetetlen sok jó és hasznos ötlet végigviteléhez miért kevés az egyéni vagy csoportos akaratérő? Hol folyik el? Mi más akadályozza meg az „átélést”, mint a görcsök – gúzsok – a testben, az érzelmen és a gondolatokban? De az is lehet, hogy a célok nagyok a ma lehetőségeihez mérten. Akkor kisebb célok megvalósításában nyilvánulhatna meg az erő, mint ahogy meg is nyilvánul, de akkor mi ez a sok elkeseredett kérdés?

Félreértés ne essék, visszatekintve az életemre, elsősorban magamról beszélek.

Félreértés ne essék, visszatekintve az életemre, elsősorban magamról beszélek.

Hamvas írása úgy jön ide, hogy ő már az egészet a pneumatoszférából nézi, és onnan nézve tekint mindent

„engedékenységnek”. Pedig erről szó sincs. Nincs miből engedni. Ahol vagyunk, az nem a „szellem világa”, hanem a gúzsok világa. Innen csak felfelé lehet izzadva kapaszkodni – ha már megszabadulva néhány gúztól, van rá erő, akarat, vágy, nem lefelé csúszni. Aki pedig már „benne” van, annak eszébe sem jut a kevesebb felé menni. Arról van szó, hogy néha – szerencsére minden korban – néha-nyan töredékes módon emlékeznek még arra a hagyományra, amely a „pneumatoszféáról” mint az ember egyetlen céljáról beszél (pl. „női gyógymód”), de amely a mai ember számára elérhetetlen, mert minden és mindenki lefelé, önmaga erejére, vagy erőtlenségére mutat. Már senki sem emlékszik rá, senki sem hisz benne vagy akarja „megtapasztalni”, amit a Mester mondott: „veletek lesz a világ végezetéig”. A ki, hol, hogyan van velünk kérdéseket senki sem teszi fel. Ennek átéléséről szó sincs – pedig egy emberöltő során semmi más lehetőség nincs –, lásd tékozló fiú. A hogyanról senki sem beszél, csak nagyon kis és zárt körben – talán szerencsére –, mert akkor „aprópénz”, olyan gyöngy lesz belőle, amit a disznók eltaposnak.

Nagyon fájdalmas dolog ez, mert aki egyszer átélte a pneumatoszférával való kapcsolatot, az még csak képes dadogni valamit (pl. „pne-u-ma-to-szfé-ra”), de aki benne él, az csak egészen hétköznapi dolgokat mond, hétköznapi szavakkal egy egészen más szintről, amiről nincsenek élő, kimondható, igaz szavaink, kimutatható érzéseink, vagy mozdulatunk, csak olyan fogalmaink, mint szeretet, barátság, együttérzés, türelem, közösség, vagy talán ritkán olyan, közösségnek szóló, igaz mozdulatunk, ami a „kik az én anyám...”, vagy a „gyere, kövess engem...” mondatokat előzhették meg. És igaza van egyes tanítóknak, hogy ezt a „benne levést” csak intenzív együttéléssel lehet megtanulni egy élő mestertől, vagy ha ilyen nincs, mert még „nem vagyunk vele”, akkor egész életre szóló, mindennapos kitartással, vággyal, türelemmel, egymást „gyógyítgatva” – olyanoknak, akik ezt az „egészséget” el akarják érni.

**Farkas István
Budapest**

Tisztelt Szerkesztőség!

Az áprilisi számban jelent meg Paul Hoffmann Ki volt a Názáreti Jézus? c. tanulmánya, amely hat egységből áll. Az első három egység mindegyik bevezetéséhez hozzászólok.

I/1 Nem Lerini Szent Vince meghatározása dönti el egy-egy vallás hitvallását, hanem mindenkor vezetőjé-

nek esetleg zsinattól megtámogatott szuverén döntése, akarata.

I/2 Más dolog a szuverén döntéssel meghatározott hittartalom, és más dolog a vallási közösséghez tartozó egyének hitének tartalma. Amíg nem volt meghatározott hitvallás, ki-ki gondolhatott vallása tartalmaként különböző dolgokat.

I/3 Valószínű, hogy hatott az antik filozófia, de sokkal inkább hatott Pál. Ez pedig az, hogy van az Istennek új népe, a megkeresztelkedettek, a szentek; s jó dolog a szeretet is, de nem annak cselekedetei jelentik az üdvösség alapvető feltételét, hanem az, hogy elhiggyük Pál gnóziását. Azaz azt, hogy Jézus kiengesztelte halálával a ránk haragvó Istent, meg kell tehát keresztelkednünk, és tapsolnunk Jézusnak, a mi megmentőnknek.

I/4 A kánoni evangéliumok mindegyikében még az a hangsúlyos, hogy mit kell tennünk, nemcsak a Q-ban. Pálnál szorul ez háttérbe, hogy előre kerülhessen a hit páli gnózisa.

II/1 Sem az evangéliumokban, sem Pálnál nem központi jelentőségű Jézus újbóli eljövetele. Semmi alapja sincs tehát annak a megállapításnak, hogy ez lett volna az őskereszténység első és egyetlen dogmája.

II/2 Az antiókhiai közösségek hitének tartalmáról nagyjából semmit sem tudunk; de hihetjük, hogy magukévá tették a páli gnózist. A *khrisztianoi*-ból csak az következik, hogy a Jézushoz tartozók Messiásnak is tekintették Jézust, de ez a négy kánoni evangélium közös hittartalma.

II/3 Nem az antiókhiai közösségek jellemzője a páli gnózis és annak anzelmi, ill. lutheri folytatása.

II/4 A szinoptikusok is isteni lénynek tekintik Jézust, és a János-prológból csak megfejeleli a szinoptikusok e hitét.

III/1 A préegzisztencia burkoltan ott van a szinoptikus evangéliumokban is: Jézust valóban az Isten fiának gondolják.

III/2 Olcsóbb dolog teologizálni arról, hogyan lehet egy ember egyúttal Isten is, mint szóba állni azzal, amit kíván tőlünk Jézus.

IV. Nincs antiókhiai teológia, és nincs galileai Q-teológia, és nincsenek Q-prédikátorok, ahogyan nincsenek Máté-prédikátorok, Márk-prédikátorok stb. sem. A Q anyaga bent van két evangéliumban, és ettől e kettő még nem lóg ki a négy kánoni evangéliumból. Magyarul: a KIO megírható akármelyik evangélium alapján is, és a Q alapján is. Mind az ötből az jönne ki, hogy a mi dolgunk az Ország megcsinálása, s hogy Jézus az Isten fia.

V. Úgy értelmezi Jézust a Q, ahogyan a négy kánoni evangélium, szemben a szerző azon állításaival, hogy Jézus tűzbe merítő, és hogy Isten uralmat ruház Jézusra.

VI. Isten nem áll a szegények pártjára. Marx állt oda! Isten nem szolgálta igazságot, még a Fiát is ki lehetett végeznünk. A Q krisztologizáló munkája harmóniában van az evangéliumokéval: Jézus ügye mellett kell hitet tenni, aki egyébként az Isten fia. Jézus csak e kettőt együtt fogadja el. Ez a Jézustól tanított *hitvallási helyzet*: Hiszek az Isten fiában, tehát igyekszem megtenni, amit tanított.

Egyébként sajnálatos, hogy nem áll rendelkezésemre a Q szövegének az a kiadása, amely nem a mátéi és lukácsi helyeket adja meg. A szerző a Q-helyeket adja meg, ennek következtében az olvasó csak sejtetheti a tartalomtól, hogy mire hivatkozhatik.

**Bulányi György
Budapest**

